

Květa Legátová - NIC NENÍ TAK PROSTÉ

(ISBN 80-87053-02-8)

Povídka první - Případ Vlastimil

A tenkrát, v té elektrice si poprvé všiml, že nenávidí lidi. Sneslo se to na něj jak krupobití. Na počátku byl jen těžko ovladatelný odpor, vůz chrastil, těla se kymácela, v zapařeném vzduchu se převalovaly žvance slov, lepily se na kůži, čpěly jako vetešnický krám, hýbaly čelistmi, vydouvaly líce. Ty grimasy, ty nesrozumitelné, bláznivé grimasy! Inface slov, zvuky, jež poztrácely význam.

Douglas Adams - STOPAŘŮV PRŮVODCE GALAXIÍ (díl 2. - Restaurant na konci vesmíru)

(ISBN 80-7203-439-1)

Člověk, který vynalezl Vír totální perspektivy, to udělal v podstatě jen proto, aby naštvál svou ženu. Trin Tragula, jak se vynálezce jmenoval, byl totiž snělek, myslitel, spekulativní filozof, neboli, jak říkávala jeho žena, idiot. (56)

Terry Pratchett – ZLODĚJ ČASU

(ISBN 80-7197-216-9)

A dostane se jim vysvětlení: „Wen uvažoval o původu času a chápal, že vesmír, okamžik za okamžikem, znovu vzniká. Jak z toho odvozoval, pak ve skutečnosti neexistuje žádná minulost, jen vzpomínky na minulost. Mrkněte očima, a když zvednete víčka, svět, který jste viděli, když jste je zavírali, už neexistuje. A z toho dál vyvodil, že jediný, skutečně správný stav lidské mysli je úžas. Jediný správný stálý stav srdce je pak radost. Nebe, které vidíte teď, jste nikdy předtím neviděli. Nejdokonalější okamžik je teď. Buďme za něj vděční.“ (38)

Dokázala vidět věci tak, jak vypadaly ve skutečnosti*, ...

* Pozn. autora: *Což je mnohem těžší než vidět věci tak, jak si lidé představují, že by měly vypadat. Bohužel, většina lidí věci vidí právě tím druhým způsobem.* (108)

Charles Bukowski - KAPITÁN ODEŠEL NA OBĚD A NÁMOŘNÍCI PŘEVZALI VELENÍ

(ISBN 80-7205-836-3)

Já nejsem moc dobrej společník, mluvení mě nebaví. Nechci si s nikým vyměňovat názory – ani duše. Chci uvnitř toho kamene zůstat, nechci, aby mě lidi vyrušovali. (21)

Nemůžu se dívat na lidský tváře. Je to hrozně těžký. Ve tváři každého člověka vidím celej jeho život, a to je strašným pohled. Když vidíte tisíce tváří v jednom dni, vyčerpá vás to od hlavy až k patě. (99)

Ladislav Fuks – VARIACE PRO TEMNOU STRUNU

(ISBN 80-207-1142-2)

Život není lehký pro nikoho, to se jen zdá, že jsou mezi námi lidé, pro které je život hračka... no možná že nějakí takoví jsou,“ opravil se, „ale pro ty, kteří jsou citliví a umějí vnímat věci kolem sebe, je život těžký dvojnásob. Čím je člověk citlivější, tím tíže žije. Řekneš-li dvěma lidem totéž, jeden se usměje a mávne rukou, druhý se pod tím zhroutí, a ty to ani nevíš... člověk má být citlivý k mnoha věcem, například k umění, k hudbě, k okolnímu světu, ale nemá být přecitlivělý k vlastnímu životu. Vůči sobě se má obrnit, k sobě má být trochu tvrdý, z ničeho, co se ho týká, si moc nedělat... vždyť by se jinak než život skončil, musil stokrát zhroutit... jdou zas...“ dodal a rychle pohlédl na hodinky.

Joseph Heller & Speed Vogel – NEVESELÁ ZÁLEŽITOST

(ISBN 80-86070-03-4)

... (Jak rád připomíná jeden můj guru, který se jmenuje Speed Vogel: největším nepřítelem dobrého je ještě lepší.) (183)

Když zůstaneme, kde jsme, nemáme šanci. A když se zkusíme nějak zachránit, je po nás veta. (323)

Paulo Coelho – ALCHEMISTA

(ISBN 80-7203-697-1)

Když ale vidíme stále stejné lidi - jako třeba v semináři -, stanou se nakonec součástí našeho života. A jen co k tomu dojde, chtějí nám do toho života také mluvit. Pokud se nechováme podle jejich představ, tak se zlobí. Všichni totiž vědí naprosto přesně, jak mají žít druzí. (32)

„A jaká je největší lež na světě?“ vyzvídal překvapeně pastýř. „Tahleta: že v určité chvíli své existence ztratíme vládu nad svým životem, a ten pak podléhá osudu. To je největší lež na světě.“ (34)

„Řekni mu, že strach z utrpení je horší než utrpení samo. ...“ (125)

Gilbert Adair – SNÍLCI

(ISBN 80-204-1129-1)

Číňané mají takové přísloví: Když na sebe necháváš někoho čekat, dáváš mu čas, aby vypočítal tvé chyby. Pro Matthewa bylo typické, že místo toho počítal své vlastní chyby. (27)

Chuck Palahniuk – UKOLÉBAVKA

(ISBN 80-207-1185-6)

S každým příběhem je ta potíž, že ho vyprávíte až po událostech. (13)

Zkratkou k zavření dveří za vším se dostanete tak, že se zahrabete do detailů. (25)

Egon Hostovský – PŮLNOČNÍ PACIENT

(ISBN 80-85770-42-3)

Aby pravda byla pravděpodobnější, je k ní třeba přimísit lež, četl jsem v Dostojevského Běsech. (223)

František Kožík – NA KRÍDLE VĚTRNÉHO MLÝNA

(ISBN 80-202-0057-6)

Ten velký smutek přichází proto, že naše duše je vždycky sama. Víra o splnutí duše s duší, to je klam. (315)

Nedělej mužskému nikdy scény, to je zákon číslo jedna. Výčitkami se nedosáhne nikdy ničeho a scénami se udupe cit. (415)

The best way to have a friend is to be one, ... (485)

Myslím, řekl jí, - že když přestaneme toužit po štěstí, jsme rázem šťastnější. (486)

Dan Brown – ŠIFRA MISTRA LEONARDA

(ISBN 80-86518-62-0)

"Což znamená, že dějiny vždy píší vítězové. Když dojde ke srážce dvou kultur, názory poraženého jsou potlačeny a vítěz pak sepíše historické knihy- knihy, ve kterých opěvuje vlastní pravdu a pomlouvá poraženého nepřítele. Jak kdysi napsal Napoleon: Historie není nic jiného než fabule, na které se shodla většina lidí." Usmál se. "Dějiny jsou ze své podstaty vždy jen jednostranným vylíčením daných událostí." (288)

Langdon se usmál. "Sophie, každá víra na světě je postavena na výmyslech. To je sama definice víry- přijetí věcí, o kterých si myslíme, že jsou pravdivé, aniž bychom to mohli jakkoliv dokázat..." (385)

Jarmila Loukotková – DAR JITRA PRVÉHO

(ISBN 80-7246-009-9)

Odpoledne je osamělé, páteční odpoledne je vždycky takto osamělé a namáhavé, když se člověk se svými myšlenkami skrývá před druhými lidmi. (5)

Slova jsou v lásce buď nedostatečná a nedokrevná, anebo řinčí, pomyslí si. V lásce je asi třeba především činů, pokračovala v myšlence. (15)

Eduard Martin – PŮJČOVNA MANŽELEK (Osudy z Modré galaxie)

(edice Futurum 1988)

Slzami ženy vítězí, ale muži prohrávají. (18)

Milan Kundera – NESMRTELNOST

(ISBN 80-7108-210-4)

Myslím, tedy jsem je věta intelektuála, který podceňuje bolest zubů. *Cítím, tedy jsem* je pravda mnohem obecněji platná a týká se všeho živého. (199)

Pozn.

Vzhledem ke svému charakteru a formě obsahuje kniha celou řadu velmi zajímavých úvah, které neuvádím, protože jich je zkrátka moc.

Paulo Coelho – U ŘEKY PIEDRA JSEM USEDLA A PLAKALA

(ISBN 80-7203-211-9)

V pohádkách princezna políbí ropuchu, a ta se promění v prince. Ve skutečném životě princezna políbí prince, a ten se promění v ropuchu. (49)

Oba jsme svorně mlčeli. Bylo by také zbytečné cokoliv říkat, protože láska není němá a umí o sobě dát vědět. (75)

Jarmila Loukotková – LHŮTA PROŠLA

(ISBN 80-202-0358-3)

„Nejvíc se člověk nudí s těmi, s kterými se to nesmí,“ ... (Francois de la Rochefoucauld) (16)

V nesnázích i těch nejlepších přátel nacházíme vždycky něco, co nám dělá dobře. [R] (26)

Dobře mluví jen ten, kdo řekne všechno, co je třeba, a nic víc, než je třeba. [R] (66)

Jako pravá žena začala ho Agnes zahrnovat spíláním, které zasluhovala sama. (113)

Egon Hostovský – NEZVĚSTNÝ

(ISBN 80-901477-2-0)

Hušner mě má svým způsobem rád, ale zato mi leze na nervy. (31)

Erik si přejížděl rukou po ústech, jako by i prsty chtěl pomáhat slovům přes rty. (77)

Bůh ví, proč se za přátelství a lásku lidé stydí, kdežto nepřítelství a nenávisť vyjadřují manifestačně. (169)

Já oddávám mladé lidi, kteří chtějí jít nadosmrti společnou cestou, protože si věří. Jestliže však dříve či později po svatbě chtějí místo toho o sobě všechno vědět, neujdou společně ani pár kroků, protože se navzájem utýrají... (240)

„... A přitom ten rozervanec nemá ani jednu z vlastností, pro něž je napravo i nalevo nenáviděn, je jen trvale, umíněně a pyšně nešťastný.“ (266)

František Kožík – MĚSTO ŠŤASTNÝCH LÁSEK

Lilo. Pršelo pomalu, lhostejně, jako by mi zdejší déšť dával najevo, že mu na ničem nezáleží a že nemá naspěch. Když jsem otevřel okno, zavanula ke mně konejšivá vůně českých vod. Na kalužinách se dělaly velké bubliny. Déšť se nudil a hrál si. (13)

Ten laskavý pohled neměl u ní rád; laskavost je vlastnost příliš trvalá, aby ji mohl nahradit prudší cit. (44)

... ;uvěřil jsem tehdy, že je ve mně vskutku něco nepřirozeného, ale později jsem si uvědomil, že když člověk něco opravdu považuje za Život, dokáže se tomu odevzdat. (53)

... (mimoděk jsem si připomněl poučku, že o naší hodnotě nesvědčí, co odpovídáme, ale nač se tážeme), ... (85)

- Kam byste chodila? Mám třenou buchtu, musíte okošťovat, ale je trochu suchá, dusák, tak krapet vína na spláchnutí, ne? vybízela Pelouchová. (96)

Správné nápady obyčejně nepřicházejí v pravou chvíli. (100)

Bolest podlamuje ruce i nohy. Takovou slabost si může dovolit ten, kdo se má o koho opřít. (116)

Zdena Frýbová – ROBIN
(ISBN 80-85636-18-2)

„Jestli se mu chceš co nejrychleji znechutit, tak se na něho věš, cpi se mu do náruče. Věčně brebenti, nedej mu chvíli pokoj. Něžnosti a pozornosti vymáhej jako jeho povinnost a své právo... Nezapomínej kvílet, že už tě nemiluje jako kdysi. Tvař se často otráveně, zoufale, vyčítej, vyslychej, provokuj, žárlí, pořádej scény, nejlépe ubrečené. Takhle pěkně ho vmanévruješ k cizoložení už hravě...“ (28)

Nadechla jsem se k trpělivosti. (163)

Gustave Flaubert – PANÍ BOVARYOVÁ
(ISBN 80-85944-26-X)

Ostatně slovo je válec, který vždycky natahuje pocity do délky. (184)

Připadala mu proto ještě krásnější a zmocnila se ho trvalá, zuřivá touha po ní, rozpalovala jeho zoufalství a byla bezmezná, protože byla neukojitelná. (268)

Terry Pratchett – VELKÝ BOJ (vyprávění o nomech)
(z anglického originálu Diggers přeložila Helena Hrychová, vydavatelství Magnet-Press, 1996, 157 stran)

Některé rodiny nomů zbohatly, získaly moc a přijaly nová jména, většinou podle oddělení obchodního domu, pod nimiž žily... Del Ikatesové, Kovomati, Galanteři. (5)

Odhлил, že je často snazší lidi k něčemu přimět, jestliže je necháte při tom, že ten nápad je jejich. (6)

Albert Camus – MOR
(z francouzského originálu La Peste přeložila Milena Tomášková, vydalo nakl. Hynek s.r.o., 1997, 258 stran)

Hloupost je vždy neústupná, všimli bychom si toho, kdybychom nemyslíli pořád na sebe. (36)

To byla skutečnost. Člověk mohl samozřejmě dělat, že ji nevidí, zakrýt si jednoduše oči a nebrat ji na vědomí, ale skutečnost má strašnou sílu, a proto nakonec vždycky zvítězí. (146)

„Jednoho krásného májového rána projížděla se štíhlá amazonka na skvostné alezanské klisně rozkvetlými alejemi Bouloňského lesíka...“ (222, Grand spisovatel :-)

René Fallet & Vladimír Renčín – ZELŇAČKA
(z francouzského originálu La soupe aux choux přeložila Růžena Steklačová, vydalo nakladatelství JOTA, 1995, druhé vydání, 188 stran)

S konečnou platností přifařili Cicissovi těžko snesitelný nimbus talíře a Cicisse mlčky trpěl, což je ten nejhorší druh utrpení. (str. 74)

Troufigne po té urážce zrudl, což byl jeho způsob zblednutí. (160)

Vladimír Kalina – GALANTNÍ POKLESKY LUDVÍKA ŠOTOLKY
(Čs. spisovatel, Praha 1983, první vydání)

... ale Ludvíkova slova překonala i jejího exmanžela Čestmíra, jenž ve chvíli, kdy ho v noci požádala, aby ji odvezl do porodnice, podal jí klíčky od auta a řekl: „Než se obléknu, zatím zahřej vůz...“ (str. 50)

rozhled mužů v jistých okamžicích je totiž zcela totožný s pozorovacími parametry tetřeva hlušce; (56)

jeho nechápavost podstatných věcí jí připomněla architekta Arnošta Drábka, do jehož vily v Jeanech jezdila jeden čas na víkendy a jenž ji jednoho dne představil své bývalé manželce slovy: „Tak to je Karlička, drahoušku, co jí říkáš?“ (60)

... že výčitky jsou zcela svébytným parazitem, který se živí čímkoliv a nevybírání si. (64)

poznal s odstupem pěti let, že kamarádství je jediný vztah, který trvá, i když vlastně kdysi dávno skončil. (123)

Jarmila Loukotková – NAVZDORY BÁSNÍK ZPÍVÁ

Přítom mu bylo čehosi nekonečně líto. Ale byl moudrý muž, a tak se neutápěl v marnostech. Neboť lítost je marnost. (33)

Vždycky je lépe sbohem říci, než sbohem slyšet od druhého.

Mario Puzo – KMOTR

„Dovoluješ ženským, aby ti diktovaly, co máš dělat a přitom jim něco takového na tomhle světě nepřísluší, i když jistě budou světicemi v nebi, až my muži se budeme smažit v pekle.“ (27)

„Přátelství je nade všechno. Přátelství je víc než nadání. Je to víc než vláda. Skoro se rovná rodině. Nikdy na to nezapomeň. Kdyby ses byl obklopil hradbou přátel, nemusel bys mě prosit o pomoc. ...“ (28)

A. J. Cronin – A HVĚZDY MLČÍ

Artur rychle sklopil oči, bylo mu trapně, že vyvolává senzaci. Jeho nervové vypětí, beztak dost velké, se vystupňovalo do krajnosti. Posadil se na židli, která mu byla vykázána uprostřed auly, a rozčileně škubal kapesník. Se svou citlivou povahou se vždycky stranil veřejnosti. A teď je ve středu pozornosti. Lehce ho mrazilo. Dovedla ho sem síla jeho slabosti, která ho také udržovala při pevném odhodlání vytrvat. (297)

Guy De Maupassant – MILÁČEK

„Ožeňte se, příteli, netušíte, co to je, žít v mém věku sám. Samota mě dnes dusí strašnou úzkostí, ta samota večer v bytě u krbu. Tu se mi zdá, že jsem sám na zemi, strašlivě sám, a přitom obklíčen jakýmsi nebezpečím, neznámými a hroznými věcmi; stěna, která mě dělí od mého neznámého souseda, vzdaluje mne od něho stejně jako dálava hvězd, jež vidím oknem. Zaplaví mě jakási horečka, horečka bolesti a strachu, mlčení stěn mě děsí. Ticho pokoje, kde člověk žije sám, je tak hluboké a smutné. Není to pouhé ticho kolem těla, ale ticho kolem duše, a když zapraská nábytek, člověku strne srdce, protože v tom tesklivém bytě nikdo nečeká zvuk.“ (125)

Barbara Nesvadbová – ŽIVOT NANEČISTO

Pythagorova věta (ta méně slavná):

„Dobrý princip zplodil řád, světlo a muže; princip zlý stvořil chaos, temnotu a ženy.“ (59)

Nedávno jsem si na feministické přednášce vyslechla Aristotelova slova: „Samice je samicí proto, že se jí nedostává určitých vlastností. Na podstatu ženy se musíme dívat z toho hlediska, že trpí přirozenou nedostatečností.“ (59)

David Weiss – JÁ, REMBRANDT

Té odvahy co člověk musí mít
aby se vyrovnal s prázdnotou
Té zbabělosti co člověk musí mít
aby před ní utekl
(105)

Chudák kruh
Může jít jenom do sebe
Nikdy pryč
Chudák čára
Může jít jenom pryč
nikdy do sebe
(80)

Jarmila Loukotková – SPARTAKUS

Ty nemůžeš vědět, po čem se mi bude stýskat. Neznáš myšlenky muže, žádná žena je plně nezná, i kdyby se jí sebevíc svěřil. Mluvím zmateně, víš Areno, tomu se nediv, nejsem zvyklý mnoho mluvit, rozpovídám se nesnadno, působí mi obtíže

vyjadřovat se slovy a větami, raději myslím, protože myslím v obrazech. (57)

František Kožík – NORMÁLNÍ OBRAZ SRDCE

Sytý hladovému nevěří a bezcitný citlivému taky ne. Lodě odpluly, přístav je prázdný. (39)

... dosáhl někdy někdo blaženosti bez strastiplné pouti? Zač stojí ten, kdo se pro první obtíž zastaví a zahodí úmysl? (97)

Žijeme jedním životem pro sebe a mnoha životy pro své bližní. Každý nás vidí podle své povahy a podle toho, co v nás potřebuje vidět. Ale ta mnohotvárnost je i naše vina. Chceme se ztotožnit se svou podobou, jak ji vidíme v cizích pohledech. Proto je tak těžké najít, jaký byl vskutku ten, kdo odešel. Svědectví se nedají sčítat. Je nutno najít si vlastní pravdu. (123)

Copak smutek je něco špatného? Pokud jde o budoucnost lidstva, jsem až fantastický optimista. Naše cesta je neomylná. Ale to nevylučuje hluboké city a city často přinášejí smutek. Dokonce je jejich mírou. A dokud nebude na světě stále víc lidí schopno prožít soucitný smutek, sotva budou vztahy mezi lidmi lepšími. Já považuji za největší zlo lhostejnost. (157)

Milan Kundera – ŽERT

„Slova zpozdilá vám nevěřím já věřím mlčení je nad krásou je nade vším slavnost porozumění“ (79)

Ano, tak jsem to náhle viděl: většina lidí se klame dvojí chybnou vírou: věří na věčnou . falešné víry. Ve skutečnosti je to právě naopak: vše bude zapomenuto a nic nebude odčiněno. Úlohu odčinění (pomstění i odpuštění) zastoupí zapomenutí. Nikdo neodčiní křivdy, jež se staly, ale všechny křivdy budou zapomenuty. (291)

Vladimír Páral – DEKAMERON 2000 aneb LÁSKA V PRAZE

„Očekávaný dar nestojí za to dát.“ - John Updike – (79)

„Jen hlupákovi se zdá život jednoduchý.“ – Gorkij - (81)

„První známka lásky je zároveň poslední známkou rozumu.“ – Bret – (81)

„Pouze hlupáci a mrtvolky nikdy nemění svůj názor.“ – Lowell – (84)

Mohl bych odejít už teď, ale hromadím a skladuji v sobě tu nenávisť, abych sem už nikdy nemusel. (274)

Samota vůbec není zlá, když je z vlastní volby a když jsme už našli sebe sama. (476)

Někteří z mužů považují za největší věc na světě Beethovenovu Devátou, jiní Shakespearovy nebo Čechovovy hry, ještě jiní Miloskou Venuši nebo Leonardovu biofondu, ale každá žena za největší věc na světě považuje soulož, kterou právě poskytla. (562)

Když Příroda konstruovala ženu, šlo jí jen o jedno: udělat solidní a jednoduchý stroj na děti. Proto vynechala všecko, co by ženu zbytečně komplikovalo. (568)

Erich Maria Remarque – ČERNÝ OBELISK

(přeložil Jan Scheinost)

Neumím pořádně hrát ani na klavír, ani v životě nikdy, nikdy jsem to neuměl, vždycky jsem byl moc zbrklý, vždycky moc netrpělivý, vždycky mi do toho něco přišlo, vždycky šlo všechno k čertu. Ale kdo vlastně umí pořádně hrát, a i když umí, co z toho má? Je snad proto hluboké temno méně temné, nezodpověděné otázky méně beznadějně, jsme snad méně zoufalí z toho, že jakživi nedosáhneme tam, kam bychom chtěli, dá se tak vůbec někdy život vyložit a popadnout a osedlat jako ochočený kůň, nebo je vždycky jako obrovská plachta v bouři, která nás nese a která nás smete do vody, jakmile se jí chceme přidržet? V takovou chvíli se někdy přede mnou rozevře propast, která jako by sahala až do středu Země. Co jí vyplňuje? Touha? Zoufalství? Štěstí? A jaké? Únava? Rezignace? Smrt? Proč žiju? Ano, proč žiju? (31)

Nahoře stojí u okna večer v modrém pláští. Pokojík je plný stínů a odlesků a pojednou jakoby kyjem udeří mě zákeřně osamělost. Vím, že je to nesmysl, nejsem osamělejší než osel ve stádě, ale co mám dělat? Opuštěnost nemá nic společného s nedostatkem společnosti. (74)

Žena, po které touží někdo jiný, hned stoupne v ceně, i když je nápadníkem jen poblázněný rakvař. Člověk žije konečně

mnohem víc z relativních než absolutních hodnot. (120)

„Je proto láska tak smutná?“ ptá se. „Není smutná. Jenom nás rozesmutňuje, protože je nevyplnitelná a nedá se udržet.“ (163)

„... Nikdy si nekomplikuj jednoduché záležitosti. Je to jedna z mála velkých životních moudrostí. Ale dá se těžko použít. Zejména u intelektuálů a romantiků.“

„Když se člověk něčeho vzdá, nemusí to současně ztratit,“ praví Jiří. „To dělají jen idioti.“ (353)

Karel Čapek – POVÍDKY Z JEDNÉ KAPSY, POVÍDKY Z DRUHÉ KAPSY

Četníci, pane, to jsou vzdělaní lidé, čtou noviny a tak; krom toho znají každý kámen a mají náramný vliv. (15)

Já chci naprostou jistotu; proto pomaloučku, trpělivě čekám, až mě z toho soustavného lhaní a vytáčení, kterému se odborně říká výpověď, blýskne mimovolný kousek pravdy, Víš, čistá pravda se v tomhle slzavém údolí vyskytne jenom z nedopatření: jen když se lidský tvor nějak poděkne nebo přehmátne. (35)

Každé její slovo, každou její vytáčku jsem desetkrát obracel a kuchal; ale nenašel jsem nic než ty obyčejné záměrné polopravdy a pololži, ze kterých pozůstává normální lidský styk a manželství zvlášť, no vid'. (36)

Byl to mládenec ze slušné a zámožné rodiny, ten Jindřich Bašta, ale nejspíš mu doktor nějak zmáčkl kleštěmi hlavu, nežli přišel na svět, zkrátka nebylo to s ním jaksi v pořádku; takový zvrhlý a divný člověk to byl. (70)

Vlastně by měl život postupovat obráceně; nejdřív by měl být člověk starý a dělat plnou a záslužnou práci, protože se k jinému nehodí; teprve nakonec by měl dospět mladosti, aby užíval plodů svého dlouhého života. (92)

... jedno z nejstrašnějších utrpení je bezmocná soustrast. (93)

Minka se začervenala, předně proto, že ji oslovil cizí pán, a za druhé proto, že ji mrzelo, že se začervenala. (105)

„Proč vlastně vy... proč ty, Bože, nesoudíš sám?“ tázal se Kugler zamyšleně. „Protože všechno vím. Kdyby soudcové všechno, ale naprosto všechno věděli, nemohli by také soudit; jen by všemu rozuměli, až by je z toho srdce bolelo. Jakpak bych já tě mohl soudit? Soudce ví jenom o tvých zločinech; ale já vím o tobě všechno. Všechno, Kuglere. A proto tě nemohu soudit.“ (122)

„Zavraždit starého člověka, to pro vás nic není?“ „Dyť říkám, že to bylo skrz to pole,“ vybuchl Vondráček téměř vzlykaje. „To přece není žádná vražda! Ježíšmarjá, tomu přece každé musí rozumět! Milostpane, dyť to bylo v rodině! Cizímu bych to neudělal- já jsem nikdy nic neukad... zeptejte se na Vondráčka... a oni mě sebrali jako zloděje, jako zloděje,“ sténal Vondráček duše se lítostí. (126)

... měli jsme tam jednoho vojáčka, jakpak on se jmenoval, nějak jako Dynda nebo Otáhal nebo Peterka, ale my jsme mu říkali Pepku; jináč moc hodný člověk, ale jelimánek, že bys nad ním brečel. (225)

... poslouchejte, já jsem pozoroval, že jakmile se někdo stane vynikajícím odborníkem, tak v něm jakýmsi vnitřním procesem vznikne především stanovisko. Takový specialista potom říká: Pane kolego, z mého stanoviska je to ovšem tak a tak. A druhý mu na to namítne: Ano,, pane kolego, ale z mého stanoviska se věc má diametrálně jinak. Já myslím, že by se měla stanoviska odkládat v předsíni jako klobouky a hole; jakmile někam pustíte člověka se stanoviskem, tak tam jistě natropí nějakou škodu nebo se aspoň nepohodne s těmi ostatními. (231)

... mazavka, to on byl, a lajdák, to on taky byl, ale jináč to byl nadaný a špatně placený mládenec. (245)

Lion Feuchtwanger – GOYA čili TRPKÁ CESTA POZNÁNÍ

Věděl, že bude muset o u ženu bojovat a pro ni trpět, neboť člověka napořád obklopují zlí duchové, a když si člověk nedá pozor a svým přáním a snům se oddá, aniž dbá opatrnosti, pak se na něco ty stvůry vrhnou. (17)

A do toho se mu musela připlést tahle žena! Je to velkolepá žena a bude to velkolepý zážitek a bude ho velkolepě podněcovat k tvorbě a bude mu ukrádat čas i myšlenky na práci – a zlořečil sobě i jí i osudu, protože ji bude muset tak drahο zaplatit. (18)

„Líp vběhnout v slepé uličce do cesty devítiletému býku“, reptal hluboko v nitru, „než nějaké ženě, když v srdci hoříš touhou!“. (18)

Jedl s ní, spal s ní, byla mu bližší než kdo jiný, byla mu vzdálenější než kdo jiný. (291)

„Hédonik“, vysvětloval Peral polichoceně, „je člověk, který chce nejvyšší možný požitek připravit pouze sám sobě; erotik však chce rozkoš také dávat, když sám rozkoš cítí.“ (305)

Joseph Heller – HLAVA XXII

(přeložil Miroslav Jindra, ISBN 80-7257-176-6)

A pak tam byl ten vzdělanec z Texasu, který jako by vystoupil z nějakého barevného velkofilmu. Cloumalo jím vlastenecké přesvědčení, že lidé majetní- to jest slušní- by měli mít ve volbách víc hlasů, než flákači, kurvy, kriminálníci, zvrhlíci, ateisté a vůbec lidé neslušní, rozuměj nemajetní. (13)

Brzy se ukázalo, že ten Texasan je člověk dobrosrdečný, uznalý a sympatický. Takže za tři dn ho měl každý plné zuby. (13)

Byl to generál čiperný, přívětivý a velice přesný, věděl, kolik měří obvod rovníku, a místo „vzrůst“ psal vždycky „modifikace kvantitativních parametrů směrem nahoru“. Prostě vůl... (30)

„Ovšem mládenci, rozumějte mi správně. Všechno je naprosto dobrovolné. Já jsem ten poslední plukovník na světě, který by vám chtěl nařizovat, abyste na tu estrádu šli a dobře se tam bavili, ale přeji si, aby jeden každý z vás, kdo je natolik v pořádku, že neleží v nemocnici, sypal rovnou odtud na tu vojenskou estrádu a dobře se tam bavil, a t o j e r o z k a z !“ (32)

„Rasové předsudky jsou hrozná věc, Yossariane. Věř mi. To je přece něco hrozného, zacházet se slušným, loajálním indiánem jako s nějakou černou hubou nebo se židákem nebo Taliánem nebo špinavým Portorikáncem.“ (48)

Nebylo divu, že z Hlavy XXII je občas rozbolela hlava. V tomto případě konstatovala, že zájem o vlastní bezpečnost, který voják projevívá tváří v tvář bezprostřednímu ohrožení, je projevem racionálně normální mysli. Orr byl blázen, a mohl tedy být vyřazen z letového nasazení. Chtělo to pouze jedno: aby o to požádal. A jakmile by to udělal, nebyl by už blázen a musel by dál létat. Orr by byl blázen, kdyby dál létal bombardovat, a jednal by rozumně, kdyby požádal, aby už nemusel, ale tento rozumný čin by měl nutně za následek, že by musel létat dál. Když bude dál létat, znamená to, že je blázen, a tak už létat nemusí: když už však dále létat nechce, znamená to, že je mentálně naprosto v pořádku, a musí tedy létat dál. Na Yossariana učinila absolutní prostota této klauzule HLAVY XXII hluboký dojem a obdivně hvízdla. (50)

Huple vysunul vzdorovitě bradu, aby Hladovému Joeovi ukázal, že se sebou nenechá takhle orat, a pak udělal přesně to, co po něm Hladový Joe chtěl.“ (57)

Všichni se shodovali v tom, že to Clevinger v akademickém světě dotáhne velmi daleko. Krátce řečeno, Clevinger patřil k lidem, kteří překypují inteligencí, ale chybí jim zdravý rozum, ...“ (73)

„Tak nás zabijou- co se dá dělat,“ řekl mu na to bývalý svobodník Wintergreen. „Proč to nebereš fatalisticky, tak jako já? Je-li mi souzeno rozprodávat se ziskem ty zapalovače a vyrazit z Mila lacino tu bavlnu, tak to rád udělám. A jestli tobě určil osud, že tě nad Boloňou zabijou, tak se s tím nedá nic dělat a ty bys měl do té akce jít a umřít jako muž. Strašně nerad to říkám, Yossariane, ale z tebe se stává chronickéj kverulant.“ (129)

Její tvář byla široká a tuctová, ale jinak to byla snad nejctnostnější, nejdemokratičtější žena na světě: podržela každému, bez ohledu na rasu, náboženské přesvědčení, barvu pleti či národnost, a dávala se družně a pohostinně; ani se nezdržovala tím, že by přitom odkládala hadr, smeták, oprašovač či co zrovna třímala v ruce, když ji někdo popadl. Z té její přístupnosti pramenila její přitažlivost. Stačil prostý fakt, že tam byla- jako v případ Mount Everestu; a mládenci se na ní drápali, kdykoliv pocítili nutkání ji zdolat. Yossarian tu služku ve sněhobílých kalhotkách miloval, protože mu připadalo, že je to snad jediná ženská na světě, se kterou se může milovat, aby se do ní zároveň nezamiloval. (140)

„Je to meningitida,“ zvolal přesvědčivě a mával rukou, aby kolegové odstoupili. „I když. Bůh je mi svědkem- vůbec nic na to neukazuje.“

„Tak proč tedy právě zánět mozkových blan?“ ptal se jakýsi major s nasládlým smíchem. „Proč ne třeba takový akutní zánět ledvin?“ „Protože já se specializuji na meningitidu, a ne na akutní nefritidu,“ odsekl mu plukovník. „A nehodlám ho v žádném případě přenechat bez boje ledvinářům. Já jsem tu byl první.“ (184)

... že dějá vu je jenom okamžitá nekonečně drobná porucha koordinace činnosti dvou smyslových nervových center, která

za normálních okolností fungují simultánně. (273)

František Kožík – NEKLIDNÉ BABÍ LÉTO

„... Samota, můj starý dobrý přítel, beztoho mě volá do svého náručí. Bylo mi v ní dobře a chovala jsem se k ní nevděčně. Odtud ten trest v duši.“ (str. 104)

... „že je život větší utrpení než smrt, všechno zlo že si působíme sami a že tedy raději zůstane němým pahýlem, který nežije, a proto ani netrpí.“ ... (120)

„Zbabělost je strašně skromná.“ (122)

„Je mi zde smutno a dusno do posledního vlasového koříčku bytosti. Tak smutno, jako vyprahlému drnu na hrobě.“ (124)

„Je to dobré nebo špatné znamení, že je mi dobře bez lidí?“ (141)

Na klaviatuře duše má žena tóny nejhlubší a nejvyšší. Muž sice jen prostřední, ale ty jsou nejpevnější... (148)

Je básníkem bolu; ne však bolu, jenž se bezmocně svíjí, ale který čelem vzdoruje nebi. Není ani tak nevědoucí, aby byl pouze optimistou, ani tak slabý, aby byl pesimistou. V plnosti své víry a jistoty své síly je- melioristou, chce svět a lidi zlepšovat a vyvyšovat. Vezměme si z toho příklad! (O Rodinovi, str. 170)

„Páchla jako Cařihrad. Všechna zblácená a černá nepodobala se ani velkému městu, ale lotrovské peleši středního věku, plné smrdutých zátočin a zacpaných děr. V kalu válelo se všechno lidstvo jako rozuteklý hmyz, a zdálo se, že za každým rohem, za každým pilířem, kdekoli v zákoutí číhá jeden na druhého s drápy nabroušenými, zuby vyceněnými...“ (O Praze, str. 202)

„Jsem šťastná, že už nemusím být tak šťastná, jak jsem si to představovala dříve.“ (306)

„... muž si volí velmi často ženu pro utrpení, o němž tuší, že mu je způsobí.“ (313)

„Ti, kdo mě přijdou navštívit, mi prokazují čest. Ti, kdo nepřijdou, mi udělají radost.“ (Claudel, 318)

„Un seul etre vous manque et tou test dépeuplé.“ (Jediná bytost vám chybí a svět je vylidněn) (371)